

navnlig fra en enkelt Mands Side, skal jeg ikke komme ind paa, saa meget mindre som jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) i den Betragtning, at det kan dog vel ikke være saadan, at vi ikke maa vedtage noget, fordi det er en betydelig og formaaende Mand, der agiterer for det. Vi maa have Lov til at tage vort Standpunkt uden Hensyn til, om en eller anden formaaende Mand agiterer for det, og jeg vil haabe ogsaa for det ærede Medlems og hans Meningsfællers Vedkommende, at de ikke undlade at gaa med til noget, fordi det kan gavne en eller anden, som de maaske kalde Kapitalist.

Alfred Christensen: Den ærede Minister bemærkede, at jeg ikke under Forhandlingerne i Fjor havde stillet et Ændringsforslag som det under Nr. 1, og at jeg ikke da havde været saa nøjeregnende med Smagen. Jeg optager det som en Kompliment; min Smag har altsaa udviklet sig siden, og derfor stiller jeg det Forslag i Aar. Men der er ogsaa en Realitetsgrund. Vi stod her i Fjor og kæmpede for et godt Forslag mod et daarligt, og vi kæmpede en Kamp, der blev mere og mere haabløs. For mit Vedkommende var det noget aldeles underordnet, under hvilken Etikette Resultatet gik ud fra denne Sal, særlig da det gjaldt et Resultat, som jeg stemte imod. I Aar staa vi efter min Mening saaledes, at vi have den størst mulige Udsigt til at faa det bedste Resultat efter mine Ønsker ud af Sagen, og jeg kunde da ogsaa ønske, at dette Resultat fremtraadte for Offentligheden i en passende og heldig Form med den rigtige Etikette paa.

Hvad Omkostningerne angaar, vil jeg sige, at Lovforslaget medfører jo en Bekostning af henvend 8½ Million Kr. Ændringsforslaget under Nr. 1 vil fordyre det, naar jeg siger med en Snese Kr. eller to Snese Kr., saa ere vi vistnok oppe paa Maksimum. To Snese Kr. vil det neppe blive, thi Pladen til Kortet bevares, og Nitallet ridses ud, og der sættes en anden Inskription paa, og der skal dernæst sættes ind i Pladen: Fanø og Nordby, disse to berømte Navne, det vil efter et løst Overslag koste Kr. 3,25. Hvad Trykningen angaar, er det sikkert, at for to Snese Kr. vil Ministeren faa saa mange Eksemplarer og komme saa langt, at hverken Statsrevisionen eller Rigsretten

vil faa noget at beskæftige sig med i denne Affære.

Mortensen: Maa jeg begynde med at sige, at fra det første Øjeblik af, vi var stillede overfor denne Sag ved det Forslag, vi behandlede i Fjor om Udvidelse af den nuværende Eksporthavn, havde jeg mine Tvivl, om det var rigtigt at gaa med dertil, eller om man ikke hellere skulde udvide mod Vest. Jeg var klar over, at Havnen, noget forstørret og udvidet, vilde kunne egne sig i Fremtiden for Eksporten. Den vilde passe for Det forenede Dampskibsselskabs Skibe, som jo ikke ere større, end at de meget godt kunne løbe ind gennem den krumme Indsejling, der nu er, saa meget mere som de føres af Folk, der have faret der i mangfoldige Aar og derfor ere godt kendte med Indsejlingen. Men da Importen kræver større Skibe, og da disse større Skibe jo ikke løbe som Routeskibe, men kun komme en Gang imellem, kunde det Krav med Rette stilles til en Udvidelse af Havnen, at den blev indrettet saaledes, at ogsaa de Skibe, som ikke havde Førere, der var vante til at fare der, med nogenlunde Lethed kunde besejle Havnen, og dette opnaaede man ganske sikkert ikke ved det da foreliggende Projekt.

De Udtalelser, jeg tidligere har fremsat her i Tinget, ere ogsaa ganske i Overensstemmelse med denne Betragtning. I Fjor stod vi overfor de to foreliggende Forslag. Jeg kritiserede, som det vil erindres, dem begge og gjorde opmærksom paa, at ogsaa ved Vestprojektet var det uheldigt med den lange krumme Indsejling, hvortil yderligere kom, at den Is, som driver med Strømmen ind i den gamle Havn, rimeligvis vilde blokere sig i den nye Vesthavn, som havde Indsejlingen lige for. Det var de to væsentligste Indvendinger, jeg havde imod denne. Men jeg var heller ikke blind for, at Østhavnen ogsaa havde sine Vanskeligheder, som jeg dog ansaa for mindre, saaledes som Forslagene forelaa i Fjor. Jeg nævnedes ogsaa den Gang, at for mig stod det som ideelt at faa en vestlig Havn, men nota bene, kun hvis den fik en vestlig Indsejling. Det var mit Standpunkt den Gang, det var det Indtryk, jeg havde, og jeg tør sige, at det under den Behandling, Sagen har været Genstand for i Udvalgene baade i Fjor og i Aar, stadig væk er blevet forstærket.

Jeg staaar altsaa fremdeles med det Syn paa Tingen, at en vestlig Havn med